

JANUAR

Kapittel en

Noe er i veien med Adam. Det plagede blikket hans følger meg hele morgenen.

Graham sukker oppgitt da jeg forsøker å forklare det for ham mens vi spiser formiddagsmat.

«Hva mener du med plaget?»

Stakkars mann, han tror fantasien har løpt av med meg igjen. Jeg har vært travelt opptatt med å rydde bort all julepynten og har bare hatt tid til å lage et enkelt måltid til oss. Det er helt uaktuelt for ham å ordne med maten selv, hjemme hos moren ble han fortalt at mannfolk ikke gjør kvinnearbeid. Så han sitter og blar i Farmer's Weekly mens jeg mikser sammen en raskt improvisert omelett. Jeg lurar på om han begynner å bli litt langsynt, holder han ikke avisa påfallende langt fra seg? Kanskje jeg er nødt til å bringe på bane dette med lesebriller snart, men ikke akkurat nå. Nå er det Adam som fyller tankene mine. «Det er bare uttrykket han har i øynene», sier jeg og lar halve omeletten gli ned på en tallerken. «Det er nesten litt – tryglende. Engstelig. Fylt av en slags forutelse. En niåring skal ikke se sånn ut.»

Graham sukker igjen, rasler med avisa, legger den på bordet og griper kniv og gaffel. «Kanskje han brygger på noe. Det er alltid et eller annet smittsomt i omløp når de begynner på skolen igjen – altfor varmt i klasserommene, spør du meg.»

«Ja, men så har vel ikke alle hatt samme spartanske oppvekst som

deg. Jeg tror ikke det er det. Det er noe annet. Jeg er moren hans, jeg kjenner det på meg.»

Han hever øyenbrynene og ser på meg. «Du har ikke glemt nyttårsforsettene dine?»

Ja da. Jeg vet det. Det er bare to. Å gjøre livet mitt enklere og bekymre meg mindre. Jeg har klart nummer én ganske bra denne første uken inn i det nye året. Jeg har ryddet bort alle rester etter julefeiringen og har barnåler ned i genserhalsen som bevis, og jeg har begynt å omorganisere huset, i hvert fall i tankene. Men det andre forsettet er det litt verre med.

Ok, har du sagt a, må du si b.

«Jeg er bekymret for Michael også», innrømmer jeg og setter meg ved bordet med min egen tallerken. «Han var ordentlig sur da han kom hjem i går. Han har vært gretten hele juleferien, og i går tok det ham ikke mer enn ti minutter å få både Adam og Luke til å gråte.»

Og moren sin også, men det sier jeg ikke høyt.

Graham blir sittende og tygge, han tar en slurk av teen og sier: «Hormoner. Ærlig talt, gutten er femten år!»

«Jeg vet det, men han har alltid vært så skjønn.» Det er sant,munter og sorgløs – før han sakte forvandlet seg til den tverre fremmede som nå bor i huset vårt. Jeg er sikker på at det har skjedd noe som har framskyndet denne forandringen, men jeg kan selvfølgelig ikke spørre ham. Jeg blunker, vender hodet mot vinduet og stirrer ut på de nakne greinene på lønnetreet som står i silhuett mot vinterhimmelen. Starten på det nye året skulle vært flunkende ny og glitrende, ha gitt løfte om et vell av muligheter – men alt føles grått, truende, ulykkestungt. Som januardagen.

Men kanskje det bare er fantasien som løper av med meg.

*

Det er ikke det at jeg tror mitt liv er mer komplisert enn andres. Kanskje har jeg bare meg selv å takke for noen av vanskelighetene. Det virker som om jeg så å si uavbrutt står på pinne for alle andre. Er det ikke ungene som forlanger rene sokker, mat, leksehjelp, mat, kjøring til fotball eller svømming eller korøvelse, mat, er det noen i menig-

heten som ber om hjelp til ditt eller datt, eller Graham som trenger at jeg gjør noen ærend for ham, eller en venn eller nabo som har en eller annen krise. Graham sier at jeg må lære meg å si nei, men selvfølgelig aldri til ham. Det er ikke enkelt.

Men jeg er utrolig takknemlig for at jeg giftet meg med ham. Det var et par andre kjærester tidligere, sånn halvveis seriøse, men heldigvis hadde Gud Graham på lur, for å si det sånn. Jeg ser på ham over bordet; tykt, mørkt hår som trenger en klipp, grå-grønne øyne klare som kildevann og hud som lett blir brun. Han er ikke høy, men muskuløs, med sterke armer og skuldre. På et tivoli for mange år siden så jeg en gruppe unge menn forsøke å slå så hardt med slegga at bjella ringte, men ingen av dem kom lenger enn trekvarts vei opp til toppen. Graham klarte det på første forsøk. Jeg var så stolt at jeg kunne sprekke av den sterke mannen min. Han er min klippe, min likevekt, den som nesten alltid gjør sånn at jeg ikke får panikk, ikke overreagerer eller buser ut med noe uten å tenke meg om. Og jeg er fremdeles på knærne etter ham.

Jeg begynner å føle meg bedre. Jeg vurderer å gi Graham det siste stykket sjokoladecake, det jeg hadde tenkt jeg kunne dele opp og drøye med en sprut fløtekrem til dessert i kveld. Jeg er på vei til kjøleskapet da telefonen ringer. Det er venninnen min, Jo, og hun høres nervøs ut. Faren har kanskje hatt et hjerteinfarkt. Hun skulle gjerne ha besøkt ham i morgen, er det mulig for meg å ta med guttene hjem etter skolen og la dem overnatte? Selvfølgelig, forsikrer jeg henne og mumler noen oppmuntrende ord. Sånne nyheter er alltid fæle.

Før jeg får satt meg, ringer telefonen igjen. Denne gangen kjenner jeg mer enn et snev av uro, for det er læreren til Adam. Kan jeg klare å komme litt tidligere denne ettermiddagen, hun skulle gjerne ha snakket med meg om Adam? Nei, han har ikke vært ute for en ulykke, og han er ikke syk. Nei, hun beklager, men hun kan ikke gå videre inn på det i telefonen. Hun vil møte meg i ettermiddag. Klikk!

Jeg siger ned på stolen, det vrir seg i magen. «Jeg visste det!»

Graham hever øyebrynet. «Hva var det?»

«Adam.» Stemmen min skjelver. «Frøken Cluny ønsker å snakke

med meg om ham etter skolen. Jeg visste at noe var galt! Jeg bare visste det!»

Graham er altfor uengasjert. «Nå får du vente og se hva dette dreier seg om. Det er sikkert bare noe småtteri.»

Jeg har lyst til å skrike til ham. Han virker ikke bekymret i det hele tatt. Men det er han jo aldri. Han har det med å underreagere, og det er noe av grunnen til at jeg overreagerer. Noen er jo nødt. Jeg biter sinnet i meg og puster dypt, inn og ut. Nå skal jeg ikke frike ut, ikke trekke forhastede slutninger eller gjøre et stort vesen av dette. Jeg rister umerkelig på hodet og tvinger meg til å beholde roen. Han har sikkert rett. Han pleier det.

Men det føles som om luften er gått ut av meg, jeg er som de fargesprakende ballongene som glitret magisk i høytiden og nå henger der som slappe, innskrumpede, falmede gummiposer. Omeletten har mistet smaken, og jeg strever med å svelge. Den gnagende bekymringen har inntatt førersetet i hjernen og blitt til en dyster forutanelse. Det nye året virker mindre lovende enn noen gang.

Det er på tide med en SOS-bønn, jeg sender opp mange sånne for tiden.

Kapittel to

Det er vakkert her vi bor. Selv midt på vinteren, før den første snøen har dekket fjorårets skitt og støv og vi trækker rundt i søla, elsker jeg stedet dypt og inderlig. Endatil i dag, når bekymringene for Adam ligger og gnurer i tankene, klarer jeg ikke la være å stoppe opp et øyeblikk på trammen før jeg krysser gårdsplassen bort mot bilen. Nakne trær hever et mørkt flettverk av greiner mot en grå himmel, sorte kråker kommer med sine kra-kra og slår med vingene i de store eike-trærne. Gården vår ligger oppe i en dalside, med jorder og skog som faller i myke helninger. Tvers overfor, på den andre siden av dalen, strekker åkerlandet seg helt opp mot de blå, tåkelagte høydene som er en del av fjellkjeden Black Mountain. Elva renner gjennom dalen, et glitrende sølvbånd som snor seg hele veien fra gårdene oppe i høyden til det frodige, røde lavlandet.

Noen av vennene mine nede i byen synes synd på meg som bor ute i ødemarka, andre er misunnelige. Selv har jeg alltid vært ei landsens jente. Det er sånn jeg vil ha det. Selv når høyrehælen på de fineste støvlene mine synker ned i en giftig blanding av søle og traktorolje, som nå. Søren! Det ble en stor flekk på det kamelfargede skinnet. Jeg har kledd meg med omhu denne ettermiddagen for å gi et godt inntrykk i møte med frøken Cluny, og styrke selvtilliten. Vel, det er ikke verdens undergang. Det skjer verre ting i Sibir, som moren min pleier å si.

*

Det myldrer av unger når jeg kjører inn på parkeringsplassen ved skolen. Jeg klarte ikke å være mer enn noen få minutter tidlig ute likevel. Mine egne to yngste kommer løpende over asfalten med sekker, gymbagger og matbokser dunkende. Adam har tydeligvis bare rasket med seg jakken og slengt den over skulderen, Luke har trukket glidelåsen halvveis opp og i farten plassert lua på snei. Ansiktet hans sprekker opp i det typiske tannløse gliset til en nesten sjuåring. Han er alltid glad for å se meg, og aldri kritisk, til forskjell fra de andre tre som mener at å kalle meg kul ville være å ta rimelig hardt i. De fleste av de andre mødrene virker yngre enn meg. De er mer elegante og velstelte siden mange av dem er yrkeskvinner og jeg i henhold til Graham egentlig bare går på stell hjemme. Effekten av den beste cordfløyelsbuksa mi med stretch, skinnjakka (uekte) og det store skjerfet skjemmes litt av den sorte flekken jeg har fått på høyrestøvelen. Jeg ser spørsmålet i øynene til Adam.

«Traktorolje», sier jeg. «Skyld på faren din.»

Adam sier ikke noe, tar meg bare inn med et prøvende blikk, vurderer situasjonen. Han var en pen baby, og en dag vil han bli en vakker ung mann med en tykk manke av solbrunt hår og uttrykksfulle grå-grønne øyne under tykke vipper. I en alder av ni er han fremdeles i utvikling, med store fortenner i et ansikt som som har litt å ta igjen.

«Du må gå til frøken Cluny», sier han anklagende. Jeg undrer flyktig på om andre mødres barn bruker samme tone som mine ...

Jeg slår igjen bildøren og låser den. «Jeg vet det. Hva dreier det seg om?»

Han trekker på skuldrene og skraper skoleskoene mot asfalten. Det er noe anspent og engstelig i blikket hans, og i måten han holder skuldrene på. Han og Luke følger etter meg tilbake til skolen, svømmer mot strømmen av mødre og barn på vei ut. Jeg lar dem vente like innenfor utgangen mens jeg skynder meg videre til frøken Clunys klasserom.

Judith Cluny er ei hyggelig og vennlig jente, men i dag ser hun alvorlig ut. Det grøsser kaldt nedover ryggen på meg, og jeg avslår invitasjonen til å sette meg. Det virker uansett ikke som det er flere

stoler i voksen størrelse i rommet. Hun rynker pannen og fingrer med papirene på skrivebordet. Så møter hun blikket mitt.

«Jeg skal gå rett på sak. Vi er bekymret for Adam.» Hun rensker stemmen. «Er det – kunne det være – noe hjemme – en eller annen situasjon – som plager ham?»

Hva mener hun med det? Adam plages av noe, det er det ikke tvil om, men det kan ikke ha noe med forholdene hjemme å gjøre. Ingenting har forandret seg, det har bare vært de vanlige humpene som forekommer i et familieliv i en kaotisk julehøytid. Han hang litt med nebbet før jul, men det ga seg. Så sent som i helgen raste han rundt på gården på den nye terrengsykkelen sin, kom sølete og munter inn, sparket fotball med Michael, småkranglet med Luke om hvilket spill de skulle spille på PlayStation, en felles julegave til guttene fra foreldrene mine. Det er bare etter skolen begynte igjen at han har vist tegn til at noe er galt.

Jeg sier i en anstrengt og defensiv tone: «Han gir ikke uttrykk for at noe er i veien hjemme. Men han ivrer ikke lenger for skolen, jeg aner ikke hvorfor.»

Judith Cluny rynker pannen og trommer lett i bordplaten med blyanten sin. Hun er sikkert femten år yngre enn meg og kan ikke ha mye erfaring fra læreryrket. Dette er kanskje til og med den første stillingen hennes. Hun sier: «Adam har vært en svært flink elev. Over gjennomsnittet. Han har vist god oppførsel og evne til tilpasning. Inn-til nå nylig. I det siste – har det vært – episoder.»

Frykten strammer seg om halsen min. Jeg har takket nei til å sette meg, men nå siger jeg ned på en av stolene i barnestørrelse. Jeg føler meg plutselig liten og sårbar, som om jeg er blitt et barn igjen. Det er helt tydelig at Judith synes dette er vanskelig. Hun kremter, snurrer på blyanten, skyver tilbake noen blonde hårstrå som har løsnet fra hestehalen.

«Jeg er lei for å si det, Mrs. Harper, men Adam har stjålet. Ikke bare én gang. Flere ganger.»

Jeg spretter opp, indignert og sint. Det her er helt uhyrlig! Min lille Adam med det solbrune håret en tyv? Aldri i verden! Hvordan våger denne uerfarne jentungen som ennå ikke er tørr bak ørene, å antyde noe sånt!

Judith Cluny tar styringen nå. Hun gjentar vennlig, men fast: «Jeg er lei for det, Mrs. Harper. Dette må komme som et sjokk. Men det er bevist. Noen av de andre savnet ting – fotballkort, godteri, penner – og disse tingene ble funnet i skuffen til Adam, eller i garderobeskapet hans. Ja, i gymbaggen også. Jeg fant en forsvunnet pins der så sent som i går.»

Tankene mine går i spinn. Jeg er i full benektelse. Og jeg er sint. Men like i hælene på disse følelsene følger en annen tanke som brått gjør meg kvalm og kald. To eller tre ganger i det siste har hele sekspakkningen med små sjokoladeplater på mystisk vis forsvunnet fra hylla i skapet der jeg pleier å lagre godsaker for spesielle anledninger. Og det har også en helt ny pakke med tusjpenner som tilhører Luke.

Det er utenkelig. Men det er mer. Nå ser Judith Cluny på meg med medfølelse i blikket.

«Det er noe mer. I dag forsvant en svært dyr penn fra kateteret mitt.»

Jeg er kald og skjelven. «Og?»

Hun rister på hodet. «Den har ikke dukket opp igjen. Men jeg vil du skal være klar over det. Over problemet, og at jeg ønsker å komme til bunns i det.»

Jeg kjører hjem, uvel og dypt rystet, ingen av oss sier noe. Adam ville ikke gjøre noe så sjofelt som å naske ting fra vennene sine – ville han vel? Og stjele fra læreren – aldri! Hva var det forresten som fikk henne til å ta med en dyr penn til skolen og la den bli liggende og slenge? Jeg skulle ha utfordret henne på det, hadde jeg bare kommet på det. Men nå er det for sent.

Luke begynner å småprate, men Adam er taus, øynene er store og engstelige, de altfor store fortennene biter i underleppen. Jeg synes så synd på ham at det gjør vondt. Men jeg må snakke med Graham før jeg sier noe. Jeg må ikke frike ut. Jeg må ikke overreagere. Jeg må vurdere situasjonen før jeg kommer stormende, det er hva Graham vil si. Og han har rett. Jeg fester blikket på veien og forholder meg avventende.

*

Under kveldsmaten vil ikke Adam spise og sier at han føler seg uvel.

«Kan jeg få hans?» Michael er raskt på banen.

I mange år var Michael og Lauren omtrent like høye, til tross for at det er to år mellom dem. Så, for et par år siden, fikk Michael en brå vokseperiode, og i en alder av femten er han nå en høy, hengslet, blåøyd kjempe. Han er en større, mer lyshåret, yngre versjon av faren, og han er alltid sulten. Det trøster min plagede sjel at han kom hjem i bedre humør i dag. Kanskje jeg kan krysse ham av bekymringslista mi.

«Ja, bare ta det», sier jeg åndsfraværende, og han skraper innholdet på Adams tallerken over på sin egen.

Lauren ser på med snerpet avsky og skyver seg så langt bort hun bare kan komme, som om de to guttene er bærere av noe smittefarlig. Hun er i en «vegetarianer-og-bare-organisk-mat»-fase, og skal ikke ha mye av det heller. «Det er bare så *ekkelt!*»

Jeg er bekymret for Adam, i magen kjenner jeg den kalde knuten av frykt som melder seg når noe er i veien med en i barneflokken min. Jeg sniker meg til å legge hånden på pannen hans når han går fra bordet. Han ser dystert opp på meg. «Jeg er ikke bra.»

Han føles faktisk litt varm. Kanskje han virkelig er syk? Andre problemer blekner idet tilstander som hjernehinnebetennelse, matforgiftning, grusomme virus uten navn trenger seg inn i tankene mine. Hvor mye vet uansett lærere?

Adam protesterer ikke når jeg foreslår at han skal legge seg tidlig. Han ser så liten, blek og hjelpeløs ut der han ligger, bare øyne og tenner. Jeg pakker dyna godt rundt ham og ber en rask bønn, hånden min hviler lett på det solbrune hodet.

«Takk, mamma.» Stemmen er svak og patetisk, de lange øyenvippene dirrer. En brå mistanke melder seg. Er alt dette en smule teatralisk, litt i overkant?

Jeg irettesetter meg selv for uverdigg tvil, hånden min hviler på lysbryteren.

«God natt, vennen.»

«Mamma?»

«Ja?»

«Jeg er vel ikke nødt til å gå på skolen i morgen?»

Stemmen hans virker på en måte sterkere. Kanskje Herren har svart bønnen alt. På den annen side –

«Vi får se», svarer jeg og slår av lyset. Jeg hadde tenkt å ta en rask titt i gymposen hans så snart han var i seng, men i kveld har han tatt den med seg opp og lagt den trygt innen armlengdes avstand.

Kapittel tre

Alle har forsovet seg. Jeg løper rundt i huset og deler ut rene klær og matbokser, de nakne føttene mine er stukket inn i tøfler, ansiktet er uvasket, håret bustete. Guttene liker grøt, noe jeg takker Gud for der jeg rører i en kjele med grå, dampende masse. De drar i det minste av sted med noe varmt i magen denne kalde vintermorgenen.

Lauren spiser organisk yoghurt med en spiseskje Manukahonning, som er vanvittig dyr, men akseptabel for datteren min siden den er produsert av bier som bestøver en spesiell busk i New Zealand som aldri får så mye som en antydende dusj insektsmiddel. Jeg nøder henne til å ta en kopp varm te, det ser ut som om det kan komme snø. Også hun kan ha godt av noe varmt på innsiden, tenker jeg, men hun takker nei til standardblandingen min og lager seg i stedet en kopp med urteaktig aroma.

Det forundrer meg at datteren min kan være så vakker og selvsikker i en alder av tretten år. Jeg var plagsomt sjenert på den alderen, hadde kviser jeg var brydd av og fett hår, og jeg hatet bena mine, de var for korte fra kneet og ned til ankelen. Huden til Lauren er gjennomskinnelig som alabast, og håret ville ha vært skinnende blondt hadde hun ikke fått venninnen sin, Paula, til å legge lilla striper i det forrige helg. Hun er iført det aller minste av skoleskjørtene, og hun har tykke, sorte leggingser rundt de lange, vakkert formede bena, og store, sorte støvler med kraftige såler. På ryggsekken hennes er det festet en button med påskriften *Music makes me High*. Hun har trukket

på seg en tykk og bumsete sort fleecejakke, et stort mørkerødt skjerf og sorte vanter uten fingre. Hun fanger det granskende blikket mitt og hever overdrevent på øyenbrynene. «Hva?»

«Jeg tenkte bare på hvor pen du er.»

Hun tror meg ikke. Hun står borte ved ovnen med begge hender rundt kruset og gjengjelder blikket mitt med kritisk saumfaring. «Hvorfor steller du deg ikke skikkelig når du står opp om morgenen? Du skulle sett moren til Paula! Hun har kledd på seg, stelt håret og sminket seg før åtte hver morgen.»

Bravo for Paulas mor! Jeg sier det ikke høyt. Det er helt bortkastet å gi datteren min komplimenter nå om dagen. Jeg øser opp store klatrer med grøt i bollene til guttene. Adam virker bedre, han har faktisk litt glød i kinnene og ser munter ut. Indisposisjonen hans har vist seg å være ubetydelig. Eller så har Gud svart på bønnen min. Eller tror Adam at trøbbelet som bygde seg opp rundt ham, har forduftet? Jeg er uansett lettet. Graham og jeg skal ta tak i dette med stjelingen senere. Kanskje det viser seg at alt sammen bare er en stor misforståelse?

De store ungene rekker for en gangs skyld skolebussen, og ingen har glemt hjemmeleksene sine. Vi er nesten framme ved barneskolen når Luke plutselig piper fra baksetet: «Mamma, mamma, *mamma*! Jeg la gummiedderkoppen fra julestrømpa i sekken så jeg kunne vise den til Cameron. Og nå er den borte!»

Jeg kjenner hjertet hoppe igjen, men prøver å late som ingenting. «Ikke tenk på det, vennen min. Du har sikkert glemt den. Jeg skal lete hjemme.»

Ansiktet til Adam i speilet er likegyldig. Altfor likegyldig. Jeg har en synkende følelse i magen. Noe er galt, og jeg aner ikke hva dette dreier seg om. Jeg sukker, ønsker guttene en fin dag idet de klatrer ut. Jeg snur bilen og kjører hjemover igjen.

*

Det har begynt å snø, store, fjærlette flak som driver tilfeldig ned som om de ikke riktig har bestemt seg for om de vil bli her eller ei. I dag drøyer jeg ikke tida utendørs. Så snart jeg er innenfor døren, kaster jeg meg over oppgavene som venter. Jeg tar oppvasken, rer opp sengene,

plukker opp og rydder opp. Klokka er nesten elleve da jeg dumper ned på den store puta i gyngestolen ved ovnen, med en kopp kaffe ved siden av meg og Bibelen i fanget. Dette er det jeg optimistisk kaller Stilletid. Noen ganger får jeg den, men altfor ofte forstyrres jeg av at telefonen durer, dørklokka ringer, en gjødselleveranse skal signeres for, eller Graham kommer brasende inn midt i en eller annen krise. I dag reparerer han gjerdene på et av de avsidesliggende jordene og vil ikke være hjemme med det første.

Men jeg legger merke til at Ben har sneket seg inn fra kulden og funnet en lun plass ved ovnen. Jeg har lest i en hundebok at basset-hunder er vanskelige å trene opp, og vi har et levende bevis på at det stemmer. Vi lyktes aldri helt med å få Ben til å følge regler for innendørs atferd, han forvalter lovgivningen selv. Han ser sørgmodig på meg, hodet hviler på gulvet, ørene ligger som en vifte rundt ham, øynene er himlet med et bedrøvelig uttrykk som appellerer klagende til min mykere side.

Det virker. Det snør fremdeles, av og på, det har blåst opp en hissig nordøstavind som føyser flakene horisontalt. Ben har et solid hundehus, og vi har utstyrt det med en behagelig, polstret hundeseng og gamle dyner, som den aldrende, dumme hunden selvfølgelig insisterer på å rive i filler. Vi kjøpte til og med en fancy, varm, rød hundejakke til ham forrige vinter, og pakket ham godt inn. Han fjernet den raskt og smidig uten å rive den i stykker, og begravde den like ved komposthaugen. Han sukker dypt og ser oppgitt på meg. Jeg lar ham bli og deler til og med kjeks min med ham. Han er gammel nå, jeg ville heller ikke ha likt å være ute i kulda, og ærlig talt, å vaske en og annen dam etter ham er ingen stor sak.

Jeg hadde tenkt jeg skulle bruke tid denne morgenen til å fordype meg i bønn, «storme himmelens porter» på vegne av Adam-en min. Det som ser ut til å skje med ham er sannelig verd å legge fram for Gud. Jeg har åpnet Bibelen til ordene fra Paulus: *Vær alltid glade! Be uten opphold! Takk for alt! For dette er Guds vilje for dere i Kristus Jesus.*

Jeg lukker øynene og lar ordene synke inn. Spenningen slipper så smått taket. Jeg kan trygt legge Adam i Guds hender og la ham hvile der. Ingen problemer er så store at vi ikke kan komme gjennom dem

med hans hjelp. Selv strekker jeg ikke til, men jeg har Gud og hans grenseløse kjærlighet og allmakt, og er rik på alt det som virkelig betyr noe.

Det plinger i telefonen, og jeg skvetter til. Ben åpner øynene, men rikker seg ikke.

«Hvordan går det, Alison?»

Den vennlige altstemmen tilhører Caroline, kona til sognepresten vår. Her har jeg en mulighet til å dele bekymringene mine for Adam, til å benytte meg av en annen kristen kvinnes trøst og forståelse.

I stedet kjenner jeg håret reise seg i nakken og forsvarsmoduset slå inn.

«Fint, Caroline. Og du?»

«Alt bra, takk.» Det blir stille noen sekunder. «Bare en mulig endring den femte februar.»

Jeg forsøker frenetisk å huske hva hun sikter til. Femte februar? Det er om to uker, er det ikke? Hva skjer da?

«Planleggingsmøtet for kirketorget», sier Caroline bløtt, og med en ørliten aning av rettesettelse fordi jeg nølte med svaret. «Det hadde du ikke glemt?»

«Selvfølgelig ikke», lyver jeg og presser fram en liten latter. «Femte februar i prestegården, ikke sant?»

«Vel, egentlig ikke. Vi er nødt til å bytte sted. Det er faktisk derfor jeg ringer. Dessverre har rørleggerne valgt den dagen til å installere det nye toalettet i underetasjen her. Jeg kunne ikke krangle på datoen, det er så vanskelig å få tak i rørleggere. Så jeg lurar på om ...»

Jeg vet hva som kommer før den fløyelsmyke stemmen fortsetter. «Ja», hører jeg meg selv si, «selvfølgelig kan vi samles her oppe på gården. Ikke noe problem. Femte februar, klokka halv tre, ikke sant?»

«Det er faktisk klokka to. Jeg kan skrive ut agendaen for møtet hvis du vil?»

«Ja, takk skal du ha.» Hva er det jeg takker henne for? Det er jeg som gjør henne en tjeneste. Jeg lurar på - det er uvennlig og ikke første gangen - hva som fikk en skjønn mann som Paul, sognepresten vår, til å gifte seg med ei dame som Caroline.

*

Jeg kan like gjerne bare fortsette den strålende innsatsen jeg har lagt i juleopprydningen. Jeg rydder og vasker bit for bit. Når det er tid for formiddagsmat, overtaler jeg Graham til å hjelpe meg med å flytte på det store gamle møbelet på trappeavsatsen, så jeg kan vaske bak det.

«Jeg gjør en grundig jobb, for arrangementskomiteen kommer hit om et par uker», informerer jeg ham.

«Og de planlegger å gjennomføre en hygieneinspeksjon mens de er her?»

«Ikke vær dum. Men det kan hende de vil trenge å bruke toalettet oppe. Bare dytt linskapet sånn cirka en halv meter ut fra veggen.»

Han gjør det motvillig, svetter og stønner. «Hva er det du har inni her? Kronjuvelene?»

«Bare sengetøy. Håndklær og sånt. De er tunge.»

«Det kan du trygt si.» Han retter seg opp og legger hånden på korsryggen med en overdreven bevegelse. «Det der tok nesten knekken på meg.»

Telefonen ringer, og han flykter nedenunder, mistenkelig raskt for en med store ryggsmarter. Jeg hører han snakke om maskindeler med det lokale bilverkstedet. Det går i ytterdøren, og han er borte.

Jeg går til angrep på støv og spindelvev. Huset vårt er gammelt, og vi deler det med mange ikke-menneskelige beboere. Mus romsterrer i hulrom i tak og vegger, ekorn finner nå og da sprekker de kan presse seg inn i, og dunderer deretter over hodene på oss med støvler med klør på. Rottene avslører seg ved lyden av halen de sleper etter seg.

Og så er det alle mulige slags insekter, saksedyr og sølvkre, døde og levende fluer og edderkopper. Massevis av edderkopper. Jeg ser en stor en nå, den piler fram fra en sprekk i gipsen og forsvinner bak gulvlisten. Den sprekken må tettes igjen. Jeg finner noe sparkel og gnir det på, håper at ingen små skapninger fanges bakenfor. Jeg er nødt til å la den tørke før skapet kan skyves tilbake på plass.

*

Naboen min, Sue, har tilbudt å gi guttene skyss hjem når hun henter sine yngste på skolen i ettermiddag. Men selv om jeg slipper denne

kjøreturen, forsvinner ettermiddagen før jeg vet ordet av det.

Jeg er ferdig med trappene og avsatsen og rister mopper og støvkluter utenfor idet den sølete, gamle firehjulstrekkeren hennes ruller inn på gårdsplassen. Det har sluttet å snø, men himmelen er grå og lav, og det begynner allerede å mørkne. Mine to er i bilen, og det er guttene til Sue også. Bilen virker stappfull av barn, det stikker armer, bein og hoder ut av vinduene.

Når dørene flyr opp, velter fire gutter ut, Adam og Luke og guttene til Jo, Sam og William, alle med et godt grep rundt skolesekkene sine.

«De sa de skulle overnatte hos dere», forklarer Sue. «Jeg sa du ikke hadde nevnt noe om det, men de sto på sitt. Er det greit?»

Hendene mine flyr mot munnen. Enda en ting som er blitt fullstendig borte for meg. Hvordan kunne jeg glemme at guttene til Jo skulle komme? Jeg har ikke gjort i stand senger til dem, og er ikke sikker på om det er nok mat ...

«Ja, selvfølgelig», sier jeg muntert. «Takk for at du tok dem med, Sue. Hei, dere to!»

Luke og Sam er allerede på vei opp i andre etasje i full begeistring over overnattingen.

Adam virker ikke like ivrig over å måtte underholde William, som er et år eldre og mye større enn ham selv. Jeg skjønner at jeg må ha noen ord med ham når vi er på tomannshånd. I mellomtiden må jeg sørge for oppredde senger og middagsmat. Det står en køyeseng på det lille rommet til Luke, så det vil gå greit. Og så har jeg en feltseng jeg kan sette opp inne hos Adam. Jeg bakser med å få den plass da det går i døren nede og de store ungene kommer hjem.

Lauren passerer meg med mobilen presset mot øret. Hun bekrefter min tilstedeværelse med et avvergende vink som indikerer at hun ikke må snakkes til, før hun lukker døren og fortsetter samtalen inne på rommet sitt. Michael stopper i døråpningen, legger fra seg iPhonen og sier: «Nei, mutter'n, det er ikke sånn. Se her.» Og med noen få raske grep har han foldet ut sengen og satt den på plass.

Jeg retter meg opp og trekker pusten, forbauset og takknemlig over at han ikke bare er mindre sur, men hjelpsom også. «Takk, Michael.»

Han børster nonchalant av hendene. «Null stress.»

Lauren dukker opp igjen og kaster et kritisk blikk ned mot lin-skapet.

«Hvorfor har det flyttet på seg? Og hvorfor er det så mange unger her i huset?»

Jeg svarer med et sukk på begge spørsmålene og legger til: «Jeg ville virkelig satt pris på om dere to kunne hjelpe til med å underholde dem. Organisere en lek eller noe sånt.»

Lauren ser på meg som om jeg har bedt henne om å hoppe ned fra taket på vedboden. Men jeg får en ny behagelig overraskelse når Michael sier: «Seff, mutters. Jeg skal gjøre det.»

Lydnivået stiger nedenfra. Ingenting kan mer effektivt splintre roen i et fredelig miljø som et mangfold av smågutter.

Jeg vet ikke helt hvordan Michael får det til, men han samler dem inn, leder dem opp på sitt eget rom og involverer dem i en eller annen lek. Freden senker seg. Men ikke lenge. Jeg er akkurat i ferd med å fortelle meg selv at Michael ikke er så vers likevel, da Adam dukker opp, krigersk og mørk i ansiktet. Jeg sukker. «Hvorfor er ikke du sammen med de andre?»

«Jeg kan ikke fordra den leken. William er god på den, men ikke jeg. Jeg stinker.»

Han henger med hodet, føttene sparker i et frynset hjørne av gulvteppet. Ikke rart huset mitt ser bebodd ut. Jeg sier automatisk: «Ikke gjør det, er du snill. Og du stinker ikke. Var det noen som sa det til deg?»

«Alle sier det. Jeg gjør det. Til og med i fotball. Jeg er skikkelig dårlig. Jeg slipper inn alle målene. Jeg er bare – en – en skit.»

Øynene hans står fulle av tårer. Demonstrasjonen av lav selvtillit kaster en lysstråle inn i den tåkete forvirringen jeg har kjent på når det gjelder den mellomste sønnen min. Hvis jeg bare hadde hatt litt tid, er jeg sikker på at jeg kunne ha kommet til bunns i det som plager ham. Er dette rett øyeblikk for å bringe de stjalne gjenstandene på bane?

Det høres et krasj oppe fra rommet til Michael, fulgt av stillhet og deretter den pipende stemmen til Luke: «Hva vil mamma si?»

Akkurat da ringer det i telefonen. Nei, dette er definitivt ikke rett øyeblikk.

Jeg har klart å tøye ingrediensene slik at middagen rekker til to til, ved å minke alles pølserasjon og tilføre ekstra med bakte poteter og flere bønner. Pølsene er i overkant godt stekt, men kanskje ingen legger merke til det.

«Jeg liker dem brent», sier William galant, og jeg presser fram et smil. Det er akkurat nok eplepai til alle hvis jeg lar være å forsyne meg.

Alt i alt synes jeg at jeg har taklet det bra. Helt til jeg senere på kvelden går for å hente en ekstra dyne inne på rommet til Michael. Det er ekstremt rotete der inne. Å invitere hele guttegjengingen innenfor gjorde det ikke akkurat bedre. Jeg plukker opp klær, bøker, bagger. På gulvet ligger en ringperm akkurat der folk kunne snuble i den. Det er Michaels årelange samling av fly-magasiner. Helt siden han var i åtteårsalderen, har han vært hekta på flymaskiner. Nå har han begynt å snakke om en karriere innen flyvåpenet. Graham virker både skuffet og imponert over at hans eldste kanskje ikke vil gå inn i gårdsdriften sammen med ham. Det er ikke mye framtid i jordbruk lenger, og vi har for lengst blitt enige om at vi vil oppmuntre og støtte ethvert yrkesvalg barna våre lander på.

Jeg vender sidene med glinsende bilder av flymaskiner og undertekster med tekniske forklaringer. Han er jo en godgutt, da. Han var så hjelpsom i ettermiddag, og i mine mer håpefulle øyeblikk ser jeg konturene av den fine unge mannen han vil bli.

Og så får jeg øye på en annen publikasjon, gjemt der midt inne i flybladpermen. Det er en mykbindsbok med tittelen: *Forholdet ditt: ting du trenger å vite*. Den har en illustrasjon av et par som kysser lidenskapelig på forsiden. Jeg blar raskt gjennom sidene. Kapitteloverskriftene går rett på sak: *Dine spørsmål om sex, Starte et forhold, Være på den sikre siden, Hvordan vet jeg om jeg er gravid?* og de byr på utfyllende illustrasjoner og tabeller. Jeg kjenner et stikk av engstelse. Dette er en utgivelse ment for unge mennesker, og alle unge mennesker trenger selvfølgelig informasjon. Men den virker i overkant tolerant, jeg ser ikke spor av de verdiene vi har forsøkt å gi barna våre her. Det ville kanskje være mye å forvente at Michael kom til oss med spørsmålene sine, men likevel ...

Jeg lukker ringpermen, tankene spinner. Har Michael planer om å gå inn i et forhold?

Kjære vene, gutten er bare seksten år! Men de er unge når de starter nå. Burde jeg konfrontere ham med det? Han er åpenbart brydd over å lese dette, for han har gjemt boka. Hva kan jeg si? Kan jeg se ham inn i øynene i det hele tatt?

Michael er nedenunder sammen med Graham, det går en kamp på tv der Manchester United spiller, og de er supportere begge to. Jeg går ned og hører Michael rope «Offside!» og tenker: Han er bare et barn.

Senere, da han har gått opp på rommet sitt, setter jeg meg ved siden av mannen min. Jeg merker at jeg skjelver. Han kaster et flyktig blikk på meg, ser på meg enda en gang og sier: «Hva er det nå?»

Jeg forteller ham med ansent stemme om hva jeg har funnet. Han lytter, men sier ingenting. Har han i det hele tatt hørt hva jeg sa? Skjønner han hvor alvorlig dette kanskje er?

«Hva skal vi gjøre?» jamrer jeg. «Jeg sa jo at noe var galt!» Graham sier fremdeles ingen ting. Så ser jeg at det glimter i øynene hans. Han lener seg mot meg og dytter ømt en værbitt finger i ribbena mine. «Kom igjen, drama-dronninga mi. Han er femten år og full av hormoner, har jeg ikke sagt det før? Tenk tilbake til da du var på hans alder. Var ikke du nysgjerrig? Leste ikke du greier? Fortalte du alt mulig til foreldrene dine?»

Han har selvfølgelig rett. Som vanlig. Bekymringene mine skrumper inn til normal størrelse. Sønnen min er i ferd med å bli voksen, og han er innenfor normalen. Han har humørsvingninger, det er også normalt. Det er faktisk noe å takke Gud for.

Jeg blir ganske ør av lettelse. Jeg sparker av meg skoene og legger bena i fanget til Graham, og han masserer tærne mine mens vi ser kveldsnyhetene sammen.

*

Klokka er halv elleve, og jeg ligger under dyna. Utenfor, i det kalde mørket, uler ei ugle, inne gjør huset seg klart for natten, med sine knirk, pip og raslinger. Alle de fire småguttene sover. Striper av lys siver ut under dørene til Michael og Lauren. Graham sitter nede og ser

på et debattprogram, men jeg klarte ikke å holde øynene oppe lenger og sovnet nesten på badet. Jeg hadde tenkt å snakke med Graham om Adam når vi hadde lagt oss, men jeg makter ikke å holde meg våken til han kommer. Det får vente til i morgen.

Nattelydene blir utydelige og svake i ørene mine. Senere synes jeg vagt at jeg hører et plutselig dunk og et smertestønn, men da er jeg altfor langt inne i søvnen til at jeg reagerer på det, eller bryr meg.